

styrelsen. Det forudsattes her, at en Huusvild har henvendt sig til Sogneforstanderskabet, uden der at have kunnet opnaae sin formeentlige Ret; hvad skal han nu gjøre? Han skal, siger Forslagsstilleren, henvende sig til Amtmanden, og denne skal da, naar han finder, at den Huusvilde har opfyldt de forefrevne Betingelser, skaffe Huusly til ham paa vedkommende Sogns Bekostning. Man seer ikke ret, hvorledes Forslagsstilleren har meent, at Amtmanden, der her ikke handler i Egenkab af Amtsraadets Formand, skulde udføre dette, om han selv skulde tage hen til Stedet og skaffe Huusly, eller om han — hvad Forslagsstilleren maaskee snarere har tænkt sig — skulde beordre Politimesteren at foranstalte det fornødne, for at skaffe Bostig til den Huusvilde. Dette kunde jo maaskee lade sig gjøre; men vilde en saadan Fremgangsmaade være at anbefale? Vi forudsatte, at vedkommende Sogneforstanderskab har vægret sig ved at skaffe den Paagjeldende Huusleilighed. Er det nu i sin Orden, at denne, med Forbigaaelse af den overordnede Communalbestyrelse, skulde henvende sig til Overøvrigheden, og at Politiet skulde sættes i Virksomhed for i et kommunalt Anliggende og ligeoverfor Communens egen Bestyrelse at træffe den Foranstaltning, som det forudsattes, at Sogneforstanderskabet har nægtet at iværksætte. Dette forekommer mig dobbelt paafaldende, naar det betænkes, hvor ubestemte, hvor vakkende og svævende de Betingelser ere, hvorpaa det efter Forslaget skulde komme an; thi det kunde meget godt træffe, at en særdeles agtværdig Communalbestyrelse, og som ingenlunde fortjente en saadan Mistillid, som den ærede Forslagsstiller synes at ville kaste paa en Deel af Communalbestyrerne, havde sagt Nei, fordi den fandt, at den, efter de forhaanden værende Omstændigheder, virkeligen ikke kunde gaae ind paa den fremkomne Begjæring, men at derimod Amtmanden, efter ligesaa samvittighedsfuld Overveielse, kunde mene at burde sige Ja. Naar da Amtmanden beordrede Politimesteren til at skaffe Den Huusly, som Communalbestyrelsen havde nægtet samme, vilde denne herved, muligen aldeles uforskyldt, kunne komme i en meget uheldig Stilling, lidet svarende til de Forestillinger, man ellers vil gjøre

gjældende, hvor der spørges om Communernes Selvstændighed.

Der staaer endnu eet Punkt tilbage, hvorved jeg skal tillade mig at opholde mig nogle Diebliffe. Det vedkommer nemlig kun en enkelt Paragraph, nemlig Forslagets § 6, men angaaer dog et almindeligt Princip. Jeg vil foreløbigen bemærke, at det er urvisstomt, at Fæsteren, efter den gjældende Lovgivning, er berettiget til at bygge paa den hans Fæstested tilliggende Grund. Denne Paabygningsret er blandt Andet udtrykkelig hjemlet i Frdn. af 8de Juni 1787 § 5, hvorefter Fæsteren paa Gaardens Grund kan opføre ikke blot saadanne Bygninger, som ere nødvendige til Gaardens Drift, men ogsaa andre. Forsaavidt det er andre Bygninger, end saadanne, som ere nødvendige til Gaardens Drift, er imidlertid ved bemeldte Forordning Virkningen af hans Paabygningsret paa det Strengeste holdt indenfor Grændserne af Fæstetiden. Det kunde maaskee interessere de Medlemmer af Thinget, som ikke have det i Erindring, at der ikke længe efterat den provisoriske Forordning af 5te Mai 1848 var emaneret, til Justitsministeriet indkom en Forespørgsel om, hvorvidt denne Forordnings § 5 giver Besidderne af Fæste eller Leiesteder Berettigelse til paa den fæstede eller leiede Grund at opføre nye Bygninger, og der at indtage saadanne Personer, som ved Sogneforstanderskabets Attest bevise sig at være i det i Paragraphen omhandlede Tilfælde. Herpaa svarede Justitsministeriet under 24de Octbr. 1848, at Besidderne havde en saadan Ret, og henvisste til Bestemmelserne i Frdn. af 8de Juni 1787 § 5. Dette Svar var uden Tvivl aldeles velgrundet (Nei!). Jeg hører, der siges Nei; men jeg troer, at det har sin fuldkomne Begrundelse i den provisoriske Forordning, sammenholdt med Forordningen af 8de Juni 1787 § 5. Resolutionen har sin Begrundelse deri, baade forsaavidt dens positive Indhold angaaer nemlig Erkjendelsen af selve Berettigelsen, og forsaavidt angaaer dens negative Indhold, Grændserne for denne Berettigelse, idet det nemlig, da her er Tale om Bygninger, som ikke vare fornødne til Gaardens Drift, er antaget, at Paabygningsrettens Virkninger maatte holdes indenfor Grændserne af Fæsterens livs-